

Obligationer, burde komme Tiendeafløserne til gode. Endnu skal jeg kun gøre en Bemærkning. Da Forslaget i Fjor var til Iste Behandling, fremsatte den højtærede Indenrigsminister adskillige Indvendinger mod Enkeltheder i dette Lovforslag. Naar Forslagsstillerne i Aar ikke ved Fremlæggelsen af Forslaget have taget Hensyn til disse Indvendinger, saa er Grunden dertil den, at der i Fjor paa Grund af Samlingens Slutning ikke blev Tid for Udvalget til at forhandle med den højtærede Indenrigsminister om Lovforslaget. Ministerens Anskuelse om disse Enkeltheder i Lovforslaget bleve derfor ikke Udvalget nærmere bekendte; Forslagsstillerne have derfor fundet det rigtigst at indbringe Lovforslaget i samme Skikkelse, som det havde i Fjor, og det saa meget mere, som Forslaget i den Skikkelse fandt et stort Flertal for sig i Udvalget. Men det er en Selvfølge, at Forslagsstillerne for deres Vedkommende ere meget villige til at modtage Ændringer i Forslaget, naar blot Forslagets Hovedtanke kan blive bevaret, nemlig, at Midlerne til Tiendeafløsningen skulle tilvejebringes ved Udstedelse af 3 pct.s Statsobligationer, naar Kursen er hensigtsmæssig i den Henseende, og at den Fordel, der derved indvindes, skal komme Tiendeafløserne til gode. Jeg skal saa slutte mine Bemærkninger med endnu en Gang paa det bedste at anbefale Lovforslaget til det høje Tings og den høje Regerings velvillige Modtagelse.

Indenrigsministeren (Hørring): Da det forelagte Forslag var for i forrige Rigsdagsamling, havde jeg, som den ærede Ordfører allerede har omtalt, Lejlighed til at udtale mig om Forslaget saavel i dets Almindelighed, som om de enkelte Bestemmelser i det. Jeg kan ganske henholde mig til, hvad jeg anførte den Gang. Da jeg tør gaa ud fra, at dette Forslag vil gaa i Udvalg, skal jeg slutte med at bemærke, at man fra Regeringens Side er meget villig til at forhandle om Forslaget i Udvalget, og vi kunne da se, hvad der kan komme ud deraf.

Alberti: Jeg hilser det foreliggende Forslag med beherstet Glæde — med Glæde for saa vidt som det maa erkendes, at det

er et Fremskridt fra den bestaaende Tiendeafløsningslov; men Glæden er beherstet, meget beherstet, naar jeg ser hen til, hvor lille Fremskridtet er, og hvor stort et Fremskridt vi kunde trænge til i Forhold til den daarlige Tiendeafløsningslov, vi bleve velsignede med for 1½ Aar siden. Det vil sikkert vise sig, at efter denne Tiendeafløsningslov, selv med det Tillæg, der nu er foreslaaet, vil der blive meget saa, ja i Forhold til det store Antal saa at sige ingen af de tre store Arter af Tiender, der ville blive afløste. Det, som er Ulykken ved denne Sag, er, at vi i Hui og Hast fik en Tiendeafløsningslov, som vel nok kan betegnes som Standard for de Love, der skulde følge af den ved Forslaget inaugurerede Reformperiode. Jeg har nærmest taget Ordet, fordi det forekommer mig, at naar denne Sag nu igen ligger for, bør det da siges fra dette Tings Side, at vor nuværende Tiendeafløsningslov selv med den paatænkte Forbedring er slet og i Virkeligheden ikke dur noget. Jeg skal ikke opholde det høje Ting med nogen længere Udvikling heraf, det er jo et Tema, der saare udførligt er blevet fremdraget, den Gang Afsløsningsloven var til Behandling og jeg tror ogsaa, at vor Tiendeafløsningslov er saaledes, at jo mindre man taler om den, desto bedre er det. Kun skulde jeg sætte megen Pris paa, om den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og mulig andre Tiendetommisærere, der have Sæde her i Tinget, vilde oplyse, hvor mange Tiender, Kirke- eller Præstetiender, der ere blevne afløste paa Grundlag af Loven af 1894.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dalsgaard): Jeg vil gerne takke den højtærede Indenrigsminister for den velvillige Naade, hvorpaa han stillede sig over for dette Lovforslag. — Naar det ærede Medlem, der sidst talte, saa vidt jeg forstod ham, mente at kunne slutte fra dette Lovforslags Fremlæggelse til Mangel ved den bestaaende Tiendeafløsningslov, saa kan en saadan Slutning jo ikke drages, thi den Mangel ved den bestaaende Tiendeafløsningslov, som dette Forslag tager Sigte paa, er jo en Mangel, som er kommen til Stede paa Grund af de Forhold, der senere ere komne frem paa Rentemarkedet. — Naar det ærede Medlem